

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/73/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116204076
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116204076.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: N. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č.. N. XXX/XX, D., o zaplatenie 1.697,95 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10. októbra 2017, č.k. 21C 112/2016-63, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v napadnutej závislej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.055,77 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.055,77 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 25.02.2016, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.697,95 eur, vyčíslených úrokov vo výške 60,07 eur, vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 0,93 eur, úroku vo výške 12,80% ročne z nezaplatenej istiny 1.697,95 eur od 20.10.2015 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny 1.697,95 eur a z nezaplatených vyčíslených úrokov vo výške 60,07 eur od 20.10.2015 do zaplatenia. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 19.11.2012 uzatvoril so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 2.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť spolu s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach s tým, že celý úver s príslušenstvom bol splatný dňa 15.11.2022. Z dôvodu, že žalovaný porušil po vyčerpaní úveru svoje zmluvné povinnosti, listom zo dňa 19.10.2015 ho vyzval na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu uvedeného vo výzve. Svoju pohľadávku voči žalovanému špecifikoval ku dňu predčasného zosplatenia úveru 19.10.2015 ako sumu 1.818,95 eur pozostávajúcu z istiny 1.697,95 eur, z úrokov vo výške 60,07 eur pri výške úrokovej sadzby 12,90% splatných do predčasného zosplatenia úveru, z úrokov z omeškania vo výške 0,93 eur pri omeškaní každej dlžnej splátky odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti pri výške úroku z omeškania 8% ročne podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a z poplatkov vo výške 60 eur za upomienky a výzvu na predčasné splatenie úveru, ktoré si však žalobou neuplatnil. K žalobe pripojil Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 19.11.2012, Všeobecné obchodné podmienky (ďalej aj „VOP“), druhú upomienku zo dňa 19.08.2015, výzvu na predčasné splatenie úveru zo dňa 19.10.2015, Sadzobník poplatkov - I. časť účinný od 01.01.2016 a prehľad splácania úveru žalovaným. Žalovaný sa k podanej žalobe a jej prílohám písomne nevyjadril.

3. Dňa 10.10.2017 vyhlásil vo veci verejne v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. a) C.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania rozsudok, pričom poznamenal, že oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu dňa 02.10.2017.

4. Z vykonaného dokazovania zistil, že na základe Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 19.11.2012 poskytol žalobca žalovanému bezúčelový úver vo výške 2.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal žalobcovi splácať spolu s pevnou úrokovou sadzbou vo výške 12,90% ročne v mesačných splátkach v počte 120, splatných v 15. deň v mesiaci, vo výške anuitnej splátky 29,92 eur. Prvá splátka bola splatná dňa 17.12.2012 a splatnosť úveru bola určená na 15.11.2012 (správne malo byť 15.11.2022 - pozn. odvolacieho súdu). Poplatok za správu úverového účtu bol 1,99 eur mesačne, výška RPMN 15,79%, priemerná RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy 19,37% a celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, predstavovala sumu 3.829,20 eur ako súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom. V zmysle čl. 3 bod 3.1 úverovej zmluvy bol žalovaný povinný úver splácať riadne a včas, platiť poplatky súvisiace s úverom uvedené v úverovej zmluve, VOP a Sadzobníku poplatkov. Podľa čl. 4.1 úverovej zmluvy mal žalobca v prípade, ak by žalovaný nezaplatil anuitnú splátku včas, právo na úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nesplatennej anuitnej splátky až do zaplatenia, a v zmysle čl. 1.2.1, ak by žalovaný porušil akýkoľvek záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy a vzniknutý kedykoľvek počas jej trvania vrátane omeškania podľa bodu 4.1, aj právo žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a VOP. Podľa čl. 4.3 úverovej zmluvy bol žalovaný v prípade, ak by neuhradil úver v lehote splatnosti, povinný zaplatiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 8% ročne až do jej zaplatenia. Z Prehľadu splátok a úhrad pôžičky žalovaným zistil, že žalovaný vyčerpal peňažné prostriedky v plnej výške a z dlžnej sumy uhradil žalobcovi sumu 944,23 eur. Od 15.07.2015 úver riadne nesplácal a z mesačnej splátky splatnej dňa 15.07.2015 uhradil iba sumu 16,71 eur, a pokiaľ ide o následné splátky splatné dňa 17.08.2015, 16.09.2015, 15.10.2015 zistil, že tieto žalobcovi neuhradil. Listom zo dňa 19.08.2015 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok vo výške 58,24 eur spolu s poplatkom za upomienku vo výške 15 eur najneskôr do 24.08.2015 z dôvodu omeškania splátok úveru poskytnutého na základe úverovej zmluvy zo dňa 19.11.2012. Výzvou zo dňa 19.10.2015 vyzval žalobca žalovaného z dôvodu neplnenia podmienok zmluvy na predčasné splatenie dlhu z úveru v celkovej výške 1.818 eur s príslušenstvom do 29.10.2015 s tým, že predmetný dlh tvorila zostávajúca suma úveru 1.788,958 eur a poplatok za výzvu 30 eur.

5. Vec posúdil právne podľa ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 273 ods. 1, § 365 ods. 1, § 497, § 502 ods. 1, § 504 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. f), § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 52 ods. 1, 2, § 54 ods. 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“), a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len čiastočne, nakoľko úver poskytnutý žalovanému je potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. pre absenciu náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Právny vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe úverovej zmluvy, vyhodnotil podľa ust. § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z., smernice rady /ES/ č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ako vzťah spotrebiteľský, nakoľko mal nepochybne preukázané, že žalovaný pri uzatváraní predmetnej zmluvy vystupoval ako fyzická osoba - spotrebiteľ, keďže v zmluve bol riadne označený menom, priezviskom, rodným číslom, číslom preukazu totožnosti, bydliskom; a žalobca ako právnická osoba konajúca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. V záujme ochrany žalovaného ako spotrebiteľa sa preto v prvom rade zaoberal otázkou platnosti úverovej zmluvy zo dňa 19.11.2012 v zmysle ust. § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a po jej preskúmaní dospel k záveru, že neobsahuje všetky náležitosti požadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne náležitosti podľa písm. k) tohto ustanovenia, t.j. údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uviedol, že aj keď zmluva obsahuje údaj o počte splátok vyjadrený číslom 120, vôbec neobsahuje termíny splatnosti jednotlivých splátok. Tento nedostatok nie je podľa jeho názoru možné odstrániť ani odkazom na možnosť spotrebiteľa kedykoľvek počas trvania zmluvy vyžiadať si amortizačnú tabuľku, z ktorej by vyplývalo členenie ním uhradenej splátky na istinu a úroky. Uviedol, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou článku 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“), čo vyplýva aj z tabuľky zhody k smernici. Podľa článku 10

ods. 2 písm. h) smernice má zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V tejto súvislosti dodal, že doterajšia súdna prax vykladala ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. tak, že zmluva musí obsahovať uvedenie splátky úveru s členením na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, inak sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona v znení účinnom do 31.12.2012, podľa ktorého: „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1“, sa v súdnej praxi aplikovalo tak, že úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Poznamenal, že tento výklad bol následne prevzatý novelou vykonanou zák. č. 352/2012 Z.z., účinnou od 01.01.2013 aj do citovaného ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., čo podľa jeho názoru potvrdzuje správnosť výkladu ust. § 11 v zhode s vôľou zákonodarcu aj pred 01.01.2013. Vzhľadom na skutočnosť, že úverová zmluva neobsahovala rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky, t.j. údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., úver poskytnutý žalovanému považoval v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z tejto skutočnosti (t.j., že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov) a vzhľadom na zistenie, že žalovaný čerpal úver vo výške 2.000 eur a žalobcovi zaplatil doposiaľ sumu 944,23 eur dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len v časti zodpovedajúcej rozdielu medzi výškou poskytnutého úveru a sumou, ktorú žalovaný žalobcovi už uhradil, t.j. vo výške 1.055,77 eur. V súlade s ust. § 497, § 503 ods. 1, § 504 Obchodného zákonníka preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.055,77 eur, a to aj spolu so zákonným úrokom z omeškania podľa ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka z dlžnej istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru až do zaplatenia. V prevyšujúcej časti, t.j. v časti týkajúcej sa zaplatenia istiny 642,18 eur s príslušenstvom, úrokov z omeškania 0,93 eur, zmluvného úroku vo výške 12,90% ročne z nezaplatennej istiny od 20.10.2015 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 60,07 eur od 20.10.2015 žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu nepriznal žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania.

7. Proti zamietajúcej časti tohto rozsudku a časti, ktorou bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, podal žalobca riadne a včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach v zmysle ust. § 388 C.s.p. zmenil tak, že jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazne k úhrade dlžnej sumy v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň mu prizná náhradu trov prvoinštančného a aj odvolacieho konania. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnej úverovej zmluve chýba náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (podľa aktuálnej právnej úpravy písm. l)), a to údaj o výške, počte a termínoch splatnosti splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uviedol, že podľa bodu 1.1. úverovej zmluvy boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere aj všeobecné obchodné podmienky banky (VOP), preto niektoré z náležitostí, ktoré mala zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle právnych predpisov obsahovať, boli uvedené v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie vo VOP. V tejto súvislosti poznamenal, že v samotnom texte zmluvy bola výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov uvedené nasledovne: výška anuitnej splátky - 29,92 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky - 17.12.2012, počet anuitných splátok - 120, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky - mesačne v 15. deň kalendárneho mesiaca. Vysvetlil, že splácanie anuitným spôsobom (formou konštantnej anuity) znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru (anuita) je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky) a skladá sa z časti splátky istiny úveru (amortizácia úveru) a časti pripadajúcej na platbu riadnych úrokov z úveru. Zdôraznil, že výška anuitnej splátky sa nemení, v priebehu splácania úveru sa však plynule mení výška a pomer istiny a úroku. Znamená to, že na začiatku úverového vzťahu tvorí najväčší podiel celej splátky úrok a na konci, naopak, istina, čiže každou ďalšou splátkou sa splácaný úrok znižuje a splácaná istina sa zvyšuje. Poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Ak by splatnosť ktorejkoľvek splátky pripadla na deň, ktorý nie je pracovným dňom, posúva sa splatnosť tejto splátky na najbližší nasledujúci pracovný deň. Z uvedeného tak vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. V tejto súvislosti

dodal, že banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok, a že rozdelenie splátok na istinu a úroky úveru obsahuje amortizačná tabuľka, banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Ďalej uviedol, že výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Pokiaľ ide o údaj týkajúci sa poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, uviedol, že tento zmluva neobsahuje, nakoľko na základe predmetnej zmluvy nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Poznamenal, že v prospech jeho argumentácie svedčí aj fakt, že návrh novely zákona č. 129/2010 Z.z. z októbra 2015 navrhoval doplniť znenie ust. § 9 ods. 2 písm. l) tak, že v ust. § 9 ods. 2 písm. l) sa mali na konci pripojiť slová: „z prehľadu výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov musí byť zrejmy termín splatnosti jednotlivých splátok s presným rozpisom toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny, úrokov, prípadne ďalších poplatkov a zároveň musí byť z tohto prehľadu zrejmy zostatok istiny po uhradení jednotlivých splátok,“ a tiež znenie ust. § 9 o nový odsek 3 so znením: „(3) Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené v odseku 2 musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a nie v jej prílohách a ani vo všeobecných obchodných podmienkach.“. Z tejto novely podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že podľa právneho stavu ku dňu uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy (a ani podľa súčasného právneho stavu) zákon č. 129/2010 Z.z. od veriteľa nevyžadoval zahrnúť všetky náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 do samotného textu zmluvy a z dotknutého písm. k) tiež nevyplývala povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na uhradenie istiny a úrokov. Zdôraznil, že túto funkciu plní amortizačná tabuľka, o ktorú môže spotrebiteľ kedykoľvek veriteľa požiadať a tento je povinný ju spotrebiteľovi bezplatne poskytnúť. V tomto smere upriamil pozornosť na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti J. D., v zmysle ktorého sa článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Na základe uvedeného zastával preto názor, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. preto nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Ďalej uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) (o výške, počte a frekvencii splátok a prípadnom poradí, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) a písm. i) (právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy) smernice sa má vykladať zase v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, pričom dodal, že dané ustanovenie v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bráni tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Týmto výrokom Súdny dvor EÚ podľa jeho názoru jednoznačne potvrdil, že na spôsob uvádzania povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá správne a rozsah, v akom jednotlivé náležitosti uvádza, je pre spotrebiteľa v záujme posúdenie rozsahu jeho záväzku postačujúci. Na základe uvedeného bol preto presvedčený, že povinnou náležitosťou úverovej zmluvy nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky, a že štát nemôže zákonom ustanoviť veriteľom povinnosť takýto rozpis v zmluve uvádzať. Napokon dodal, že článok 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice je potrebné vykladať tiež v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú

spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V nadväznosti na uvedené poukázal na niektoré rozhodnutia odvolacích súdov podporujúce jeho právnu argumentáciu (uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co 149/2016-60 zo dňa 15.02.2017, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co 68/2017-46 zo dňa 28.02.2017 a č.k. 6Co 84/2017-57 zo dňa 28.03.2017, uznesenie č.k. 6Co 310/2017-109 zo dňa 14.08.2017). Vychádzajúc z uvedeného považoval za nesporné, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj o výške, počte a termínoch anuitnej splátky, a to konkrétne v tabuľke v bode 1.2. zmluvy, ktorá prehľadne a zrozumiteľne poskytuje tento údaj. Žiadny spotrebiteľ preto podľa jeho názoru nemôže mať pochybnosti o tom, v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. K skladbe splátky ďalej uviedol, že zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že splátka bola vo výške 29,92 eur a pozostávala z poplatku za poistenie vo výške 0 eur, za správu úverového účtu vo výške 1,99 eur, z úroku vo výške 12,90% ročne (t.j. 1,075% mesačne) a z istiny tvoriacej zostávajúcu časť splátky. Poznamenal, že tieto informácie mohol žalovanému poskytnúť na základe jeho žiadosti bezplatne aj v inom ako percentuálnom vyjadrení v písomnej forme. Žalovaný mu však takú žiadosť neadresoval a namiesto toho si svoj záväzok, vedomý si poskytnutia úveru vo výške 2.000 eur, nesplnil. Zdôraznil, že žalovaný poskytnutie úveru nespochybnil, dokonca sám, dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu s jeho osobou a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má žalobcovi vrátiť (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru). Bol teda zrozumiteľne informovaný o svojich povinnostiach a nebola porušená žiadna zásada občianskoprávných vzťahov. Súdu dal do pozornosti tiež Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska zo dňa 18.04.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti J. D., ktorá je zverejnená na internetovej stránke NBS a ktorá predstavuje právny názor odboru ochrany finančných spotrebiteľov, ktorý bude uplatňovaný NBS pri vybavovaní podaní finančných spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní. Ďalej poznamenal, že Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia v liste zo dňa 11.05.2015, zn. 00260/QS/2015/AC, uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Uviedol, že úverový vzťah je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, a dodal, že Súdny dvor EÚ v rozsudku 14/83 Von Colson and Kamann v Land Nordrhein-Westfalen vyslovil, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné súdy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu smernice tak, aby bolo dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. Na záver poukázal na dôvodovú správu k schválenému vládnomu návrhu zákona zo dňa 12.10.2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého došlo s účinnosťou od 15.12.2017 k zmene ustanovenia týkajúceho sa podstatnej náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Podľa dôvodovej správy bolo vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyhnuté z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., J. D.Í., podľa ktorých zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“). Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v článku 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57 predmetného rozsudku. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by sa predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v napadnutej závislej časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v týchto častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe nesprávneho právneho posúdenia žalovanému poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov k nesprávne záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti prevyšujúcej priznanú časť istiny úveru vo výške 1.055,77 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.055,77 eur od 20.10.2015 do zaplatenia (t.j. v časti istiny 642,18 eur, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 642,18 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 0,93 eur, zmluvného úroku vo výške 12,90% ročne z nezaplatených istiny od 20.10.2015 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 60,07 eur od 20.10.2015 do zaplatenia), v dôsledku čoho potom nevykonal vo vzťahu k nárokom, v ktorých bola žaloba zamietnutá, navrhnuté dôkazy v potrebnom rozsahu a doplniť dokazovanie odvolacím súdom nie je účelné.

10. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

11. Na základe žalobcom podaného odvolania bolo úlohou odvolacieho súdu v odvolacom konaní preskúmať a ustáliť, či súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, že úverová zmluva zo dňa 19.11.2012 neobsahuje základnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase jej uzatvorenia (t.j. údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a prípadnom poradí, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), a preto je potrebné v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona považovať žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalobu žalobcu za dôvodnú len v časti zaplatenia istiny vo výške 1.055,77 eur predstavujúcej rozdiel medzi žalovanému reálne poskytnutou sumou (istinou) úveru (2.000 eur) a sumou ním už splatenou (944,23 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.055,77 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, a za nedôvodnú vo zvyšnej časti uplatnenej istiny, ako aj úrokov z úveru a úrokov z omeškania.

12. Podľa článku 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (informácie, ktoré má obsahovať zmluva o úvere), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: h) výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia; i) v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; táto tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere.

Podľa článku 22 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (harmonizácia a záväzný charakter tejto smernice), keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.

Podľa článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (sankcie), členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijímú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.

Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zo dňa 19.11.2012, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zo dňa 19.11.2012, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

13. Vo vzťahu k zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia spornej úverovej zmluvy odvolací súd uvádza, že dané ustanovenie vyžadovalo, aby úverová zmluva obsahovala: „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. V prípade, ak v úverovej zmluve táto náležitosť absentovala, úver, ktorý bol na jej základe poskytnutý žalovanému, bolo potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Na to, aby bolo možné záver o bezúročnom a bezpoplatkovom úvere považovať za správny, bolo najskôr nevyhnutné správne interpretovať dotknuté ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z..

14. V súvislosti s problematikou znenia a výkladu citovaného ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia posudzovanej úverovej zmluvy odvolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá vyžaduje vo svojom článku 10 ods. 2 písm. h) len to, aby zmluva o úvere uvádzala zrozumiteľne a stručne výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia; a v článku 10 ods. 2 písm. i) upravuje v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Podľa záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., c/a J. D., sa majú tieto články smernice vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok; a tiež, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 smernice sa má vykladať zase v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

15. Rešpektujúc tento výklad následne aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, ako aj v ďalších rozhodnutiach vydaných v obdobných veciach, vo vzťahu k spornému zneniu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.z. vyslovil, že eurokonformným výkladom tohto ustanovenia, ktorý považoval nielen za možný, ale aj za potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), pretože pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, za použitia eurokonformného výkladu

treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Potrebné je tiež pripomenúť, že na vyššie uvedený výklad Súdneho dvora EÚ nadviazal aj sám zákonodarca (Národná rada SR), keď dňa 12.10.2017 prijal zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým s účinnosťou od 01.05.2018 upustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov s odôvodnením, že bez takejto zmeny by bol zákon č. 129/2010 Z.z. v rozpore so smernicou, a že daným postupom napráva pochybenie Slovenskej republiky, v dôsledku ktorého išla pri implementácii smernice, napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie, nad rámec podmienok stanovených smernicou.

16. Vývoj danej problematiky napokon zavŕšil rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18, TE c/a Pohotovosť, s.r.o., vydaný po rozhodnutí súdom prvej inštancie v predmetnej veci, ktorým bola definitívne vyriešená otázka sporného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj otázka týkajúca sa možnosti použitia eurokonformného výkladu tohto ustanovenia. V tomto rozhodnutí Súdny dvor EÚ uzavrel, že článok 10 ods. 2 písm. h) až j) v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov; a že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice sa majú uplatniť tak, ako boli vyložené rozsudkom zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., c/a J.Á. D., aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Je tak nepochybné, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia spornej úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy, je potrebné na základe tohto rozsudku vykladať eurokonformne, teda tak, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok; a ani to, aby zmluva obsahovala vnútornú skladbu tej ktorej splátky na istinu, úroky a poplatky, t.j. presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky).

17. Z predloženého spisu odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zistil, že v úverovej zmluve zo dňa 19.11.2012 si zmluvné strany dohodli poskytnutie bezúčelového úveru v prospech žalovaného vo výške 2.000 eur s pevnou úrokovou sadzbou 12,90% ročne, poplatkom za správu úverového účtu 1,99 eur mesačne, výškou RPMN 15,79% a výškou priemernej RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy 19,37%. Podľa bodu 1.2 zmluvy bol žalovaný povinný poskytnutý úver splácať v mesačných anuitných splátkach v počte 120 s výškou mesačnej anuitnej splátky 29,92 eur, pričom prvá anuitná splátka bola splatná dňa 17.12.2012, zvyšné anuitné splátky v 15. deň kalendárneho mesiaca a splatnosť úveru bola určená na 15.11.2022. Celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť, predstavovala sumu 3.829,20 eur ako súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom. Z bodu 1.2 zmluvy tak výslovne vyplýva počet anuitných splátok: 120, výška anuitnej splátky: 29,92 eur, termín splatnosti prvej anuitnej splátky: 17.12.2012, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky: mesačne, v 15. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť celého úveru: 15.11.2022, a tiež spôsob splácania úveru: inkasom z osobného účtu v banke/ príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu. Keďže z týchto údajov - podmienok zmluvy jednoznačne a zrozumiteľne vyplývala výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa; a z termínu splatnosti prvej splátky, periodicity a termínu splatnosti ostatných splátok, ako aj dátumu konečnej splatnosti úveru bolo možné bez ťažkostí a s istotou identifikovať aj konkrétne termíny splatnosti jednotlivých splátok úveru; pričom podľa eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia spornej úverovej zmluvy sa nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala aj vnútornú skladbu tej ktorej splátky na istinu, úroky a poplatky, odvolací súd dospel na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že v úverovej zmluve zo dňa 19.11.2012 údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia tejto zmluvy neabsentuje, a preto ani úver poskytnutý žalovanému nemožno považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie pri aplikácii a interpretácii ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vôbec nezohľadnil ani len v tom čase už známy rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., c/a J.Á. D., zaoberajúci sa výkladom tohto ustanovenia v kontexte práva EÚ, konkrétne smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Vychádzajúc z týchto skutočností odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia náležitosti zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúceho

v nesprávnom, neeurokonformnom, výklade tohto zákonného ustanovenia, k nesprávne právnemu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovanému poskytnutého úveru z dôvodu absencie tejto zákonnej náležitosti v úverovej zmluve zo dňa 19.11.2012, v dôsledku čoho je potom nesprávna aj z tohto záveru vyplývajúca napadnutá zamietajúca časť napadnutého rozsudku.

18. Odvolací súd sa preto z vyššie uvedených dôvodov nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že úver poskytnutý žalovanému je potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia spornej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov, a ani z neho vyplývajúcou (odvolaním žalobcu) napadnutou zamietajúcou časťou rozsudku, ktorou na základe nesprávneho právneho záveru (vyhodnotenia úveru za bezúročný a bez poplatkov) zamietol žalobu žalobcu v časti prevyšujúcej istinu úveru vo výške 1.055,77 eur (ktorá predstavuje rozdiel medzi žalovanému reálne poskytnutou sumou úveru 2.000 eur a sumou ním už uhradenou 944,23 eur) a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1.055,77 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, t.j. v časti istiny 642,18 eur, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 642,18 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 0,93 eur, zmluvného úroku vo výške 12,90% ročne z nezaplatennej istiny od 20.10.2015 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 60,07 eur od 20.10.2015 do zaplatenia. V dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia súd prvej inštancie prirodzene vo veci už dokazovanie z hľadiska zistenia dôvodnosti výšky týchto nárokov (t.j. nároku na istinu 642,18 eur, na úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 642,18 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, na úroky z omeškania vo výške 0,93 eur, na zmluvný úrok vo výške 12,90% ročne z nezaplatennej istiny od 20.10.2015 do zaplatenia a na zákonný úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 60,07 eur od 20.10.2015 do zaplatenia), v ktorých žalobu žalobcu zamietol, nevykonával. S prihliadnutím aj na skutočnosť, že doplnenie dokazovania odvolacím súdom nie je vzhľadom na zásadu dvojinstančnosti konania účelné, nakoľko súd prvej inštancie doposiaľ relevantné dokazovanie v súvislosti s týmito nárokmi nevykonával a odvolací súd nemôže v rámci svojej preskúmvacej právomoci úplne nahrádzať konanie pred súdom prvej inštancie a namiesto neho po prvýkrát zisťovať skutkové okolnosti relevantné pre rozhodnutie (a potom rozhodnutím vo veci samej strane sporu zároveň odnímať možnosť uplatniť riadny opravný prostriedok - odvolanie, ktoré je prípustné iba proti prvoinstančnému rozhodnutiu), odvolací súd uzavrel, že sú splnené zákonné podmienky pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej, a tiež závislej časti o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p..

19. Pokiaľ teda rozsudok súdu prvej inštancie vychádza v napadnutej zamietajúcej časti z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho nebolo vo veci vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o nárokoch, v ktorých bola žaloba zamietnutá, a doplnenie dokazovania odvolacím súdom nie je, ako je vyššie vysvetlené, účelné, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, a tiež v závislej časti o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie rešpektujúc podľa § 391 ods.2 C.s.p. vyššie vyslovené právne závery odvolacieho súdu prejednať dôvodnosť výšky žalobcom uplatnených nárokov na: istinu 642,18 eur, úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 642,18 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 0,93 eur, zmluvný úrok vo výške 12,90% ročne z nezaplatennej istiny od 20.10.2015 do zaplatenia a na zákonný úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 60,07 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, a rozhodnúť o nich s tým, že svoje nové rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2, 3 C.s.p.. Na záver dáva odvolací súd súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov (úrokov z úveru) vo výške 12,90% ročne po mimoriadnom (predčasnom) zosplatnení úveru do pozornosti aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.06.2020, sp. zn. 5Cdo 42/2020, v ktorom sa detailne zaoberal problematikou nároku na úroky z úveru po mimoriadnom zosplatnení úveru a v ktorom potvrdil už skôr prijatý právny názor, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi prináleží aj úrok z istiny, avšak len vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Predmetné rozhodnutie je publikované ako zjednocujúce stanovisko aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021 pod č. R 5/2021. Vyplýva z neho, že dlžník (ktorým je v danom prípade žalovaný) bude povinný platiť úroky z úveru ako odmenu najdlhšie do dátumu konečnej splatnosti úveru v zmysle úverovej zmluvy, ktorá by žalobcovi ako veriteľovi patrila ako cena peňazí v prípade riadneho plnenia povinností dlžníkom. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 C.s.p.).

20. O nároku na náhradu trov (aj tohto odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).